

Benő Attila (ORSZÁGÚT)

Országút. Egy galamb laposra vérzett teste.
Száguldó végzet. Guruló hiábavalóság.
Megérkezni a kilátástalanba. Lepergő érvek.
Maradnak a letagadható, eltakarható képek.
A nem-akarom történések ismétlődése.
Agresszió, amelyre nem találtak hámot.
Az özfejű oroszlán húst legel.
Támadás előtti ésszerű figyelem.
Mennyi minden lesz, ami még nem volt.
Rossz tanácsadó a múlt. Mindennapi döbbenet.
A könyvek hamu lapjai nem lapozhatók.
Az égre száll a füst, nem az emberek homlokáig.
„*Fő a nyugalom.*” „*Vannak még hibák, elvtársak.*”
Egyszerűsít az elme. Könnyed csalás, árulás.
Mélyről zubogó fényáradat. Elmossa a mankó-gondolatot.
El kell zárni a forrást! El kell hallgattatni a vérfoltokat!
„*Keep smiling!*” A mosoly profitot termel.
Nincs veszve semmi. Csak a belső derű tűnt el.
Leszakadva csüng az óriásplakát az erősödő szélben.
Készülnél a váratlan dolgokra,
de a visszapillantó tükör szilánkokra törve.
Gyengénlátó szellem. Hangoskodó tudatlanság.
Te csak figyeld a láthatárt,
amíg látható.

(DERENGÉS)

Utak. Szélesek, keskenyek, lejtősek.
Testre szűkülők.
A távolság vonzalma. Milyen hosszú az út,

amely sehova sem vezet. Kopott kilométerkövek,
pergő festék. Kőbe vésett indulatszavak.
Éles karcolatok. Tétova, megfeszülő mozdulatok.
Sötétlik, botladozik a pulzus. Föltámad a kép,
fénylő látomás. Volna még.
Lenne ügető könnyedség. Elhulló patkók éjszakája.
Szikrázó gondolat. Fogyatkozó csillagok sorsa.
Fekete vászon: csillagtalan, sűrű szövésű.
„Hogyan történhetett meg ez?” Szédül a logika
Kitisztul-e újra az ég? Annyi füst után.
Égig növény csont-tornyok.
Megdöbbsent humanisták.
Feledni, feledni, képes rögeszméket űzni kellene.
Minden itt van testközelen, ami volt. Mégis dereng az ég,
az új lehetőség, amit eltékozolsz.
Egyre sértőbb, egyre bizonyosabb a fény.

